

Характеризуючи сучасну економічну кризу в Україні, в ній слід виділити ще й такі важливі моменти:

Момент 1. Стрімке скорочення виробництва. За період 1991-1996рр. спад промислового виробництва склав 65%, майже на 50% скоротилося виробництво в сільському господарстві, обсяг капіталовкладень зменшився в 5 разів. Валовий внутрішній продукт (ВВП) у 1996р. складав лише 40% від рівня 1990р. У 1997р. спад виробництва зупинити не вдалося.

Момент 2. Катастрофічна глибина й тривалість кризової фази. Скорочення виробництва національного доходу лише на 20% за світовими мірками вважається критичним для економіки. В Україні ж виробництво національного доходу за час криз скорочується майже на 70%.

Момент 3. Глибина й тривалість економічних криз в Україні зумовлені ще й тим, що вони, по-перше, є складовою частиною кризи соціально-економічної системи, по-друге, розгорталися на фоні монополізму в усіх сферах, по-третє, переплітаються з кризами: фінансовою, структурною, енергетичною та екологічною. Все це породжує непослідовність, суперечливість і недовіру більшості заходів, що вживають владні структури по стабілізації економіки.

Момент 4. Заходи з реформування економіки продиктовані не внутрішніми умовами, що впродовж багатьох років формувалися в Україні, й не інтересами переважної більшості населення країни, а інтересами міжнародних організацій і в першу чергу міжнародного валютного фонду. Тому вони не мають достатньої підтримки населення, що поглиблює економічну кризу й ускладнює процес виходу з неї.

Є ще один аспект цієї проблеми, на який варто звернути серйозну увагу. Інтелектуальна сфера економіки (наука, освіта, культура і т.д.), на відміну від традиційної сфери, найменш пристосована до ринкового регулювання. Тому вона повинна регулюватися більшою мірою поза ринковими методами (в першу чергу державою). Держава зобов'язана забезпечувати пріоритетне фінансування інтелектуальної сфери економіки.

Зрозуміло, що причини економічної кризи і причини її довгої тривалості та великої глибини знаходяться у взаємозв'язку і взаємодії, але без такого вичленення неможливо розробити дійову програму подолання економічної кризи та формування такої економіки, яка б відповідала вимогам постіндустріального суспільства.

Світовий досвід показує, що вихід з економічної кризи розпочинається з оновлення основного капіталу, тобто з інвестицій у виробництво. А вони, як зазначено вище, майже припинилися. Чому? По-перше, в умовах інфляції й економічної нестабільності капіталовкладення в комерційну діяльність більш прибуткові, ніж у виробництво. По-друге, величезна зовнішня й внутрішня заборгованість стали перешкодою для залучення кредитних ресурсів, без яких припинити падіння виробництва стає практично неможливим.

Салабай Владислав Олександрович

*Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут ім. І. Сікорського»*

Малик Ірина Петрівна

*Кандидат економічних наук, доцент
Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут ім. І. Сікорського»*

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Сучасні ринкові умови вимагають від керівництва організацій прийняття оптимальних управлінських рішень, направлених на поєднання їх особистих інтересів з інтересами суспільства.

Розглядаючи управління як один з ключових інструментів забезпечення сталого розвитку організацій і країни в цілому, постає питання про необхідність дослідження тенденцій розвитку управлінської діяльності в Україні та шляхів їх удосконалення.

Питання, пов'язані із дослідженням управлінської діяльності розглядали у своїх працях такі українські та закордонні вчені А. Л. Гапоненко, А. М. Орлова, В.І. Некрасов, С.Ю. Ільїн.

Останнім часом для управлінської діяльності були характерні наступні принципи [2]:

- практична спрямованість управління;
- орієнтація на багат шаровість управлінського апарату, посилення диференціації;
- розвиток технологій, що скорочують час і спрощують роботу;
- орієнтація на людину, як на найвищу цінність;

Зараз же процес управління має зовсім нові підходи. Стратегічне управління та планування все частіше знаходять своє місце у конкретних управлінських ситуаціях. Основні прийоми та методи стратегічного управління уже стали невід'ємною частиною роботи організацій. Наразі прийоми стратегічного планування використовують в рекламі, маркетингу, роботі державних установ і звичайно ж в управлінській діяльності.

Ще однією тенденцією розвитку управління та менеджменту є поширення концепцій, моделей та методів управління, що показали свою ефективність у комерційних організаціях, на некомерційні. Так, підходи до управління поширюються на діяльність громадських організацій, на діяльність державного апарату. Розвиваються різноманітні спеціальні види менеджменту: ризик менеджмент, фінансовий, інвестиційний, інноваційний менеджмент, реінжиніринг бізнесу, кризове управління тощо [1].

Комунікації також відіграють чималу роль у побудові ефективного управління. Жодна людина, організація не можуть існувати без цієї управлінської функції, але якщо людина приймає рішення у власних інтересах, то керівник - на користь організації.

Наразі найбільш популярними є такі тенденції розвитку управлінської діяльності [2]:

1. диверсифікація менеджменту;
2. інтеграція класичних та сучасних принципів управління;
3. присутність всіх типів зав'язків в організаційній структурі;
4. використання менеджерами своїх лідерських переваг для росту власного та корпоративного іміджу;
5. чітка спрямованість методів при прийнятті управлінських рішень.

З урахуванням вище наведених тенденцій розвитку і виникають різні моделі управління, головним для яких є те, що в центрі їх уваги знаходить людина. Такі моделі мають, як правило, чотири взаємопов'язані блоки: персонал організації, здібності працівників, стиль та культура організацій, цілі її розвитку.

Управління як соціальний процес не в усьому піддається дії якихось правил, директив, що і робить його гнучким до викликів сьогодення. Під впливом особистісних факторів відбувається перерозподіл функцій керівництва, прав і посадових обов'язків, відповідальності і повноважень, що не в усіх випадках є досить добрим для організацій [1].

Таким чином, сучасна управлінська діяльність послідовно рухається в напрямку змін. Дотримання тих чи інших тенденцій, дають змогу розвиватися управлінській діяльності досить непоганими темпами. Тому, щоб ефективно управляти організаціями потрібно удосконалювати свою навички та уміння у сфері менеджменту та слідувати новому для постійного розвитку та росту, як особистісного так і на рівні організації.

Список використаних джерел:

1. Ильин С. Ю. Современные тенденции развития управленческой деятельности организаций [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://dspace.onu.edu.ua:8080/bitstream/handle/123456789/5851/52-54.pdf;jsessionid=0D1FBA1D36205BE600C8E95B45C2644?s>.
2. Сторожилова У. Л., Йолкін Д. Г. Розвиток менеджменту в Україні [Електронний ресурс] – Режим доступа: <https://www.khai.edu/csp/nauchportal/Storozhil.pdf>.